

Voisen: Den høitærede Minister har jo med Hensyn til Forespørgselsens egentlige Indhold givet et betræftende Svar, at Sagen skal blive undersøgt, og den ærede Forespørger er altsaa fuldt ud fyldestgjort; men hvad der er det Særegne ved det Tilfælde, vi her have for, er, at den høitærede Minister er flaaet ind paa en Praxis, der er noget forskjellig fra hans Forgængeres, idet han ikke har villet modtage en Klage, der bringes ham fra Rigsdagsmænd udenfor Salen, men har henvist disse Rigsdagsmænd til at benytte deres formelle Ret til at bringe Sagen frem gennem en Interpellation. Det er denne forandrede Praxis, som det forekommer mig at ville være af Interesse at faae noget mere oplyst, end den hidtil er bleven ved den høitærede Ministers Udtalelse, der gik ud paa, at naar han fulgte en anden Fremgangsmaade end hans Forgængere, saa afgang det af et personligt Skjøn, af et Smagshensyn. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister gav nogen anden Grund end den. Jeg har imidlertid faaet det Indtryk, at det ikke er nogen enten for os eller for Hærens Interesse heldig Praxis, som den høitærede Minister her er flaaet ind paa. Jeg tror, at det absolut Heldigste og Rigtigste vil være at blive i det Spor, som de tidligere Krigsministre have fulgt, at modtage Klager, som ere behørig oplyste, fra Rigsdagsmænd og tage Hensyn dertil. Thi hvad er det, den høitærede Minister har opnaaet ved at henvise denne Klage til offentlig Forhandling her i Thinget? Han har ganske vist opnaaet en Diskussion — om han selv har vundet noget Udbytte deraf, skal jeg ganske henstille — men der er tillige opnaaet noget Andet nemlig, at den Mand der er sigtet for en Forbrydelse, bliver paa Forhaand offentlig udpeget som skyldig heri, medens derimod, naar den høitærede Minister var gaaet den sædvanlige Vej og havde modtaget Klagen udenfor Salen direkte fra vedkommende Rigsdagsmand, den vedkommende Sigtede da ikke offentlig vilde være bleven udpeget som Forbryder, før Sagen var bleven undersøgt og paadømt. Det forekommer mig derfor, at den høitærede Minister ikke har vundet Noget for sit eget Vedkommende eller for Hærens Interesser ved at henvise Sagen til offentlig Behandling her i Thinget, og det Motiv den høitærede Minister angav, at det er en Smagsag, hvorledes man vil tage saadanne Ting, forekommer mig ufyldstgjørende. Der er et andet Punkt, jeg ogsaa gjerne vilde berøre. Den høitærede Minister gav Forespørgeren den Anvisning, at han og Klageren i det Hele helst bør henvende sig til vedkommende Afdeling. Jeg kunde forstaa, hvis den

høitærede Minister havde indskrænket sig til at sige, at efter Hærens Tjenestegang have Undergivne at klage ad tjenstlig Vej, og det bør de gjøre. Saa, ganske vist, men det er ogsaa bekendt, og der er næppe Noget, der tvivler derom, at det er en forholdsvis upraktisk Vej at gaa, og at de Paagjældende, der have lidt en eller anden Overlast, ville i de aller fleste Tilfælde tie stille med Staden for ikke at udsætte sig for Noget, eller i alt Fald opsætte at tale derom, til de ere komne ud af Tjenesten. Vi have Erfaring for, at saadan er Praxis. Den høitærede Minister nævnte ganske vist dette, men gav dertil en anden Anvisning, nemlig at ogsaa Klager, kommende fra Mænd, der ikke ere i Tjenesten, men have faaet Oplysning om visse Misligheder i Tjenesten, bør henvendes til Afdelingscheferne og ikke til Krigsministeren. Det forekommer mig at være en ganske mærkelig Udtalelse fra den høitærede Krigsministers Side, naar han jamtidig advarer imod at komme ind paa et Spionssystem. Thi hvad er det egentlig, det kommer an paa? Det gjælder om at sørge for saa lidt som muligt at faae Sladderhistorier og at faae de Klager, der reises, saa fylldig oplyste og konstaterede som muligt og benytte dem som Grundlag for Undersøgelserne og Domfældelse af de Skyldige. Men er der nogen Vej, ad hvilken der netop aabnes Afgang for Sladder og Spionssystem, saa er det den Anvisning, den høitærede Minister gav, at de, der ville klage, have kun at gaa til den paagjældende Afdelingschef. Det forekommer mig, at den Vej, de tidligere Krigsministere have benyttet, giver ogsaa for Ministerens egen Skyld en ganske anden Garanti med Hensyn til, hvad Hold der er i Klagen. Naar en Rigsdagsmand tager sig af Sagen, har Erfaringen og jo ogsaa den ærede Forespørgers Erfaring vist, at saadanne Klager behandles med en saadan forudgaaet Kritik, at løs Snat ikke kommer gennem Rigsdagsmanden, og den Kritik, forekommer det mig, maatte være af Betydning netop for den høitærede Minister selv. Naar man altsaa fremdeles vil blive ved med den tidligere Praxis, tror jeg, at den høitærede Krigsminister saa langt fra skalde anse det for at være i sin eller Hærens Interesse, at afvise en saadan Fremgangsmaade, at han tværtimod under Hensyn til, hvad Erfaringen desangaaende har lært, skalde være særlig villig til at modtage Klager, der fremkom under den Garanti, som en Rigsdagsmands Navn alle Dage vil give dem. Jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister, om han ikke paa ny vil tage under Overveielse de Smagshensyn, som have bragt ham til